

**BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
KANTON SARAJEVO
KANTONALNI SUD U SARAJEVU
Broj: 09 0 U 026937 16 U
Sarajevo, 07.11.2019. godine**

1595/19
14.11.2019.

Kantonalni sud u Sarajevu, sudija Mujagić Vildana u upravnom sporu tužitelja Udruženje za borbu protiv korupcije Transparensy International u BiH, ulica Gajeva broj 2, Banja Luka, protiv tuženog JKP „Vodostan“ d.o.o. Ilijaš, ulica 126. Brdske brigade broj 60, Ilijaš, u predmetu odobravanja pristupa informacijama, dana 07.11.2019. godine, donio je:

P R E S U D U

Osporeni akt tuženog, broj : 567/2016 od 27.06.2016. godine, se poništava i predmet vraća tuženom na ponovni postupak.

Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.

O b r a z l o ž e n j e

Iz osporenog akta tuženog, broj : 567/2016 od 27.06.2016. godine, koji je tuženi naslovio kao odgovor na žalbu, proizilazi da je tuženi cijenio neosnovanom žalbu tužitelja zbog „šutnje administracije“, obrazlažući da tuženi organ, tužitelju nije uskratilo tražene informacije.

Nezadovoljan aktom tuženog, broj : 567/2016 od 27.06.2016. godine, tužitelj tužbom od 29.07.2016. godine, pred ovim sudom je pokrenuo upravni spor. U tužbi ističe da je dana 28.04.2016. godine, tuženom podnio zahtjev za pristup informacijama, broj : FOI (342). Nakon toga, dana 24.05.2016. godine, je podnio pismeni podnesak (urgenciju) radi odlučivanja o zahtjevu tužitelja od 28.04.2016. godine. Dana 17.06.2016. godine, tužitelj je podnio žalbu tuženom, zbog „šutnje uprave“. Aktom broj : 567/2016 od 27.06.2016. godine, tuženi je dostavio odgovor na žalbu. Tužitelj smatra da je tuženi osporeni akt donio protivno odredbi člana 4. i člana 7., člana 11. stav 4., člana 14. stav 3. tačka a) i člana 16. Zakona o slobodi pristupa informacijama. U tužbi ističe da tuženi nije imao osnova da tužitelju ne dostavi traženu informaciju, uz obrazloženje da su tražene informacije objavljene na internet stranici i da „određeni podaci iz zaključenih ugovora predstavljaju poslovnu tajnu“. Tužitelj smatra da ovako dato obrazloženje tuženog, je u suprotnosti sa javnim interesom, jer se radi o ugovorima o javnim nabavkama, koje u konkretnom slučaju ima preduzeće koje zaključuje ugovore sa trećim licem u ime svih građana Federacije BiH. Osim toga, nedostavljanje tužitelju spiska zaposlenika tuženog, uz obrazloženje da za isto zaposleni moraju dati saglasnost za davanje njihovih ličnih podataka, je neosnovano. Ovo iz razloga, jer tužitelj nije tražio dostavljanje ličnih podataka zaposlenika, nego samo dostavljanje spiska sa imenom i prezimenom zaposlenika i isto ne predstavlja davanje ličnih podataka, da bi u tom slučaju bila neophodna saglasnost zaposlenika, pri čemu, tuženi u osporenom aktu nije naveo razloge, niti zakonski osnov, zbog kojih smatra da pristup informacijama predstavlja izuzetak. Iz navedenih razloga, tužitelj je predložio da sud osporeni akt poništi i predmet vrati tuženom na ponovni postupak, uz obavezu tuženog da snosi troškove takse na tužbu i presudu.

Dana 01.09.2016. godine, tuženi je sudu dostavio odgovor na tužbu, uz spise predmeta. Iz odgovora na tužbu proizilazi, da tuženi tužbu smatra neosnovanom ističući da svojim aktom broj : 567/2016 od 27.06.2016. godine, tužitelju nije ni u cijelosti ni djelimično odbio zahtjev za pristup informacijama, kako to i proizilazi iz akta koji se tužbom osporava. Tuženi u odgovoru na tužbu, detaljno je naveo razloge

za isto, posebno ističući da je tuženi iskazao spremnost za saradnju u dostavljanju informacija, što tužitelj nije prihvatio, niti je dao tuženom eventualnu mogućnost da se isti podaci naknadno dostave. Iz navedenih razloga, tuženi je predložio da sud donese odluku, kojom će tužbu tužitelja odbiti u cijelosti.

Zakonitost osporenog rješenja sud je ispitao u granicama zahtjeva iz tužbe, u smislu člana 34. Zakona o upravnim sporovima („Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine“, broj :9/05) i odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Iz navoda tužbe, kao i dokaza priloženih uz tužbu i podataka spisa predmeta proizilazi, prije svega da je tužitelj po podnesenom zahtjevu od 28.04.2016. godine, postupao preduzimanjem radnji zbog „šutnje administracije“, kada je podneskom od 24.05.2016. godine, urgirao kod tuženog, da mu tuženi dostavi tražene informacije po osnovu zahtjeva od 28.04.2016. godine i kada je dana 17.06.2016. godine, podnio žalbu tuženom, zbog „šutnje administracije“.

Tuženi je dana 27.06.2016. godine, postupio po žalbi tužitelja, kada je svojim aktom broj : 567/2016 od 27.06.2016. godine, tužitelju dao odgovor na žalbu.

Akt tuženog broj : 567/2016 od 27.06.2016. godine, sud nije prihvatio pravilnim i zakonitim iz sljedećih razloga :

Odredbom člana 14. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH („Službene novine Federacije BiH“, broj: 32/01 i 48/11), propisan je način postupanja nadležnog javnog organa nakon prijema zahtjeva, dok je stavom 3. istog člana propisano da ako nadležni javni organ odbije pristup informaciji u cjelosti ili djelimično podnosilac zahtjeva se obavještava rješenjem koje sadrži: 1) zakonski osnov izuzeća informacije u smislu ovog zakona, uključujući sva materijalna pitanja važna za donošenje rješenja uzimajući u obzir faktor javnog interesa i 2) pouku o pravu na prigovor, naznaku adrese organa kojem se prigovor podnosi, rok i troškove za podnošenje prigovora.

Imajući u vidu citirane odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH i da se za odlučivanje o zahtjevu za pristup informacijama rješava po pravilima Zakona o upravnom postupku, sud je cijenio da osporeni akt tuženog nije donijet u skladu sa odredbom člana 14. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH i člana 207. stav 1. i 2. Zakona o upravnom postupku.

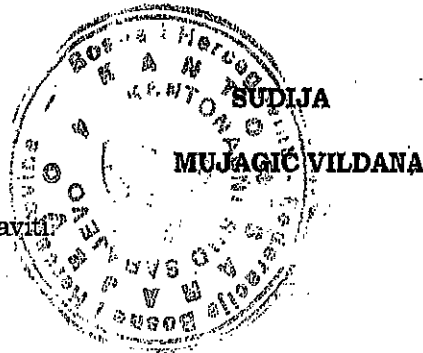
Odredbama člana 207. stav 1. Zakona o upravnom postupku („Službene novine Federacije BiH“ broj : 2/98 i 48/99), propisano je da u jednostavnim stvarima u kojima učestvuje samo jedna stranka, kao i u jednostavnim stvarima u kojima u postupku sudjeluju dvije ili više stranaka, ali ni jedna ne prigovara postavljenom zahtjevu, a zahtjev se uvažava, obrazloženje rješenja može sadržavati samo kratko izlaganje zahtjeva stranke i pozivanje na pravne propise na osnovu kojih je stvar riješena. U ovakvim stvarima rješenje se može izdati i na propisanom obrascu. Stavom 2. tog člana Zakona propisano je da u ostalim stvarima obrazloženje rješenja sadrži: kratko izlaganje zahtjeva stranaka, izvedene dokaze i utvrđeno činjenično stanje, razloge koji su bili odlučujući pri ocjeni dokaza, razloge zbog kojih nije uvažen neki od zahtjeva stranaka, razloge koji s obzirom na utvrđeno činjenično stanje upućuju na onakvo rješenje kako je dato u dispozitivu i pravne propise na osnovu kojih je riješena upravna stvar. Ako žalba ne odgađa izvršenje rješenja, obrazloženje sadrži i pozivanje na propis koji to predviđa. U obrazloženju rješenja moraju biti obrazloženi i oni zaključci protiv kojih nije dopuštena posebna žalba.

U konkretnom slučaju, tuženi je osporeni akt donio protivno citiranim odredbama Zakona, zbog čega sud nije imao mogućnost ispitati pravilnost i zakonitost osporenog

akta, iz kojih razloga je primjenom člana 36. stav 1. i 2., a u vezi sa odredbama člana 28. stav 4. Zakona o upravnim sporovima, odlučio kao u dispozitivu presude.

U ponovnom postupku, tuženi će odlučujući o zahtjevu tužitelja postupak provesti u skladu sa Zakonom o upravnom postupku i na osnovu potpuno i pravilno utvrđenog činjeničnog stanja, uz primjenu odgovarajućih odredaba materijalnog prava, donijeti rješenje zasnovano na zakonu.

O troškovima upravnog spora, sud je odlučio kao u dispozitivu presude, u skladu sa odredbama člana 55. Zakona o upravnim sporovima, a u vezi sa članom 397. stav 3. Zakona o parničnom postupku ("Službene novine Federacije BiH" broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), prema kojem, kada se ukine odluka protiv koje je podnesen pravni lijek i predmet vrati na ponovno suđenje, ostavit će se da se o troškovima postupka odluči u konačnoj odluci. Imajući u vidu da u upravnom sporu, nakon uvažavanja tužbe i poništavanja upravnog akta, upravni organi moraju postupiti po odluci suda, u konkretnoj stvari je, u pogledu odluke o troškovima postupka, shodna i adekvatna primjena upravo člana 397. stav 3. Zakona o parničnom postupku. Osim toga, naknada troškova spora, prema opštim načelima Zakona o parničnom postupku, podrazumijeva da se konačnom odlukom regulišu svi troškovi spora, s obzirom na uspjeh u cjelokupnom sporu, a nikako prema uspjehu u samo nekoj od faza u postupku. O troškovima predmetnog upravnog postupka će, dakle, nakon donošenja svoje odluke, koja će biti pravomoćna i u materijalnom i u formalno-pravnom smislu, rješavati upravni organi u skladu s odredbama čl. 111. i 112. Zakona o upravnom postupku.

POUKA: Protiv ove presude žalba se ne može izjaviti.

